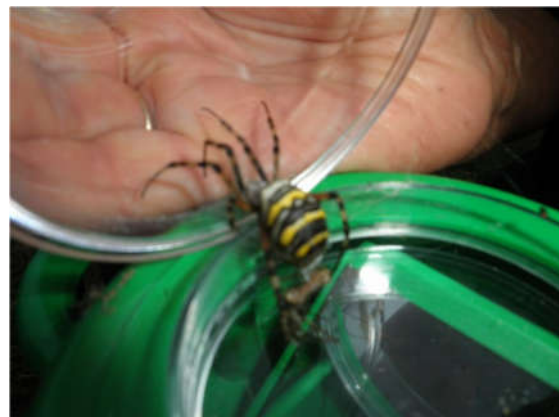

Op 17 september om 19.00u. stonden de grote kinderen te popelen bij het hek van de Klompenwaard om te beginnen aan de avondtocht. Naar deze tocht wordt altijd uitgekeken omdat het net iets anders is om 's avonds, zeker een gedeelte in het donker, in de natuur te zijn.

Ditmaal zullen we speciaal gaan letten op de dieren die we tegenkomen, wat ze doen en waarom ze dit doen. Annelie, Alice en Henny staan klaar en gaan mee op pad. Sommige kinderen valt op dat Paul er niet bij is.

De kinderen zijn een beetje uitgelaten en dat mag best. We zien in de verte de kudde paarden, eigenlijk precies daar waar wij willen lopen. Nu dan maken we maar een bochtje want er lopen veulens bij. Tussen de hoge begroeiing, kunnen we ze vervolgens niet goed zien. De jongens hebben de klissen ontdekt en ja hoor voor hen begint een feestje. Gelukkig vinden we al gauw een bijzonder dier, een wespspin, het is een vrouwtje. Die zijn groter en mooier van kleur dan de mannetjes. Aijaijai. Het mannetje wordt na de paring vrijwel altijd ingesponnen en opgegeten door het vrouwtje! Eitjes worden afgezet in een enorm gelige eicocon. Ik heb een foto van die cocon met wespspin geleend uit de Dagboeken van Adri Groot.

Intussen zijn we bij het eerste water aangekomen en daar moeten de kinderen natuurlijk even naar toe. We lopen langs de rand en komen bij een groepje bomen, daar gaan we eerst maar eens verstopperkje doen om de energie wat te stroomlijnen. Daarna verder struinen en we vinden heel veel stukken hout, die gaan we verzamelen en de kinderen vinden hele boomstammen. Daarmee gaan we

in 2 groepen sjouwen over een bepaalde afstand en we kijken welke groep dit het snelst kan.

Als we daarna een heel leuk bosje tegenkomen, besluiten we even te gaan zitten. Henny vertelt een verhaal dat haar vader vroeger aan haar verteld heeft over de mensen die vroeger in weerwolven geloofden en sommigen niet, maar als er dan iets gebeurt....dan weet je het toch weer niet zo zeker of wel? Terwijl we luisteren klinken er opeens allerlei geluiden in de verte, ritselen, gekraak, het breken van takken en wat is dat...een jankende hond? Ja, dat zal het wel zijn. Of nee, het is wel echt huilen. Iemand weet dat er in Nederland wel weer wolven gezien zijn. Zou die hier? Of toch? Een weerwolf? Nee, die bestaan niet.... Het verhaal is inmiddels afgelopen en Berend en Toon uit het verhaal weten intussen wel hoe het zit. Wij niet. Voor sommige kinderen is het wel heel erg spannend. We besluiten langs de rand van het bos te lopen, daar waar het geluid vandaan komt. Hoor...daar klinkt het weer. Loopt daar iets...iemand... een blaffende hond in de verte, nee die is het niet. Een schaduw...

En intussen vinden we een wolhandkrab, prachtig, waarschijnlijk op weg om te gaan paren. We bekijken het beest goed.

Dan verder, langs de nevengeul, sommige kinderen zien iemand lopen en durven er maar zo naar toe en dan blijkt dat het Paul is, maar of die nu ook dat geluid maakte???

in de verte zien we vlammen en we komen bij een kampvuur, maar er is niemand bij. Totdat er boven op de zandheuvel opeens een man tevoorschijn komt, dat is Wim. Gelukkig, niets engs. We eten wat van de gekregen chocola en de lekkere appeltaart die Annelie heeft gebakken, want we bestaan

immers 5 jaar. Alle kinderen krijgen ook nog een vlinder en de button van de Polderbende. Paul vertelt dat dit zijn laatste tocht is met de Polderbende, hij gaat zich meer richten op fotografie.

Met zijn allen vinden we dat heel jammer en we geven hem een luid applaus voor alle jaren dat hij zich heeft ingezet voor ons. Dan hebben kinderen ook nog cadeautjes voor ons, dat is wel een verrassing.

We zingen met zijn allen een paar gekke liedjes, maken het vuur uit en moeten alweer terug. In het donker...sommige kinderen willen hun zaklamp echt niet uit doen en dat is maar goed, want nu vinden we een egel op het pad die we nog eens goed bekijken.

Het laatste stukje over de weg, worden we eerst stil en dan maken we met zijn allen het wovengeluid, zodat de ouders ons van verre al aan horen komen. Ook daar zijn nog wat cadeautjes voor ons. Heel fijn, dank jullie wel en tot de volgende keer in november.

Henny